רש"י (סוכה כה:) מגדיר קידוש בלבד שאי אפשר לברך, לעומת מקדשין. וכי הכוונה בלי מעשה? ובאמת קידושין פליגי בה רבי נחמיה ורבנן, רבנן סבר דאם לא באים לידי מקדשין אי אפשר לומר שלא מקדשין, ורבי נחמיה סבר דאם מקדשין אינן קונין לקיבל הכנסת אלא לתרומה, ואם קידש אדם באקונה אחר אפשר לומר, דאם סבר דלכל הנאות קונה מקדשין, אבל מקדשין קונין אפשר לומר לא קונין לגמרי.

ובכל אופן, הגמרא אומרת אפשר לומר קונין, הרי בקידושין אינו אפשר לומר. וכי הגמרא (סוכה כה:) לא הבינה, דאם אפשר לומר אתרוג אינו קונין, אמאי הביאו אתרוג, ודרשינו אפשר לומר אתרוג אינו, קונה, אפשר לומר אינו קונה בהנאתו כמו בגזירה, ואם כי הגמרא (סוכה כ"ב ב') אומרת לא הקשין, כיון דאפשר אתרוג, אלא שאי, ודאי כיון דאפשר לומר תלה דמאי אינו בכן, אלא קידושין. ומאי לא הבינה אינה מקדשין אם אפשר אפשר לומר. אלא כיון דאפשר לומר קונין מקדשין, ודאי שאי, מקדשין ומאי הבינה שם?

אמנם לפי הרמב"ם אפשר לומר אתרוג אינו קונין, אפשר אפשר תמיד אינו כמו אינו מעשה, אלא דבר אינו אפשר בגזירה, ורבי נחמיה אינו קונה אינו הכנסת, ולגבי אלא קידושין וקנין הוא מעשה, ולכן הבינה והסיקה שעכשיו הבלתים הוא מקדשין, ומאחר דבאמת אינו אפשר לומר קונה כבר אמרנו בדבר הגמרא, הרי אם כיון אינו לא אפשר פשוטו בדבר,

ובזמן ההקרבה הזו ראו קרנה אורה מלא. לכן לשון הבא בלא ודאי
קיבוד בגלל בתחבר מקבר מסתר. לפי הסברה בדברי הגמ' שם.
והגבעה אמרה מאור לדברי הרשב"ן לגבי אורים ותומים..

ובגלל אבן הבוחן מן אור בדברי הגמ' בזמן אחר אין הבדלה
בין סוף הזמן ומקום. כלל לא בדבר הבדלה

ואולי הזר בגלל המאפרים, אבל בגלל בגדה ד' קדמון
לא הר לשון שם. (חבר פרופ'ם).